

Jsoucna pravá primordiální

Pojem primordiálních (pravých) jsoucnen (resp. jeho intencionální objekt) musíme aspoň prozatím mýnit (chápat) jako pouhou myšlenkovou konstrukci, tedy nikoli jako něco identifikovatelného se „skutečností“ (reálnou). Pokud bychom nové teorie o superstrunách mohli považovat za první krok, po němž by bylo nutno vše promyslet až do „prvních předpokladů“, bylo by snad i možné navrhnout určité reinterpretace: vzít superstrunu jako nejmenší události, které však kromě dosud předpokládané jedné dimenze mají ještě přinejmenším druhou dimenzi, totiž časovou – nejmenší „kousek“ času. Ostatně ten čas tam i kosmologové musí nějak předpokládat – jak jinak by bylo možno vyložit první elementární částice jako vytvářené kmitáním nebo vibrací atp. těch strun? A protože kosmologové jsou (aspoň většinou) nakloněni předpokladu, že čas vznikl zároveň se vším v průběhu Velkého třesku, nebude snad tak obtížné je přesvědčit o tom, že i primordiální události mohou – přinejmenším za určitých podmínek (?) či okolností (??) – vznikat samy a z „ničeho“. Tj. že eventuelně sám vznik primordiálních událostí je spojen se vznikem „jejich“ vlastního času, a ten že při prvotním masovém vzniku nesčetných primordiálních událostí vzájemným prostupováním a překrýváním jejich časových „polí“ se tak mohl zahájit „svůj“ běh jako „obecný čas“, jak o něm mluvíme a uvažujeme dnes my.

(Písek, 181216-2.)